

INS RAFAEL CASANOVA
CATEGORIA A. PROSA
Daniela Villar Villalva (E24)
Títol: La ciutat dels gats

Les últimes llums de la tarda van desapareixent i el cel taronja aviat passarà a ser blau, les llums de la ciutat es van encenent. M'agrada veure com els edificis es van il·luminant, sembla un espectacle. M'afanyo per a arribar a la fleca i per a la meua sorpresa està plena de gent que segurament compra d'última hora, després de comprar dues barres de pa veig un gat sortint a correu amb un tros de pastís a la boca, la fornera intenta atrapar-lo, però no ho aconsegueix. Estic caminant cap a casa quan de sobte sento un miol provident d'un carreró així que m'apropo i veig al gat que va pispar el pastís, té la pota atrapada en una xarxa metàl·lica. Amb delicadesa li trec la pota i m'adono que està ferida, l'agafo per emportar-me'l a casa, però aquest em mossega la mà i surt corrent. Com pot córrer tenint la pota ferida? No ho sé, però el meu amor pels gats m'impedeix deixar-lo anar. Qui sap el que li pot passar? Així que corro darrere d'ell, és molt ràpid i àgil, però el seu pelatge blanc crida molt l'atenció i el segueixo sense problemes fins que es fica per un petit túnel que està als peus d'un arbre, llavors m'adono que estem als afores de la ciutat. Penso a tornar enrere, però la meua curiositat és més forta i m'acabo ficant al túnel, és molt estret i haig de caminar a quatre grapes, quan ja estic pensant a tornar sobre els meus passos el túnel s'inclina perillosament i jo caic a tota velocitat, em poso a cridar desesperadament, però llavors xoco amb una paret.

- Ai! Quin mal – Exclamo mentre em frego el cap amb la mà, aixeco la vista per veure on estic i em trobo amb el que sembla l'entrada a una gran sala. Em dispeno a entrar, però llavors veig al gat blanc a dins i decideixo que serà millor espilar i això és el que faig; el gat està caminant cap al centre de la sala on hi ha un mirall. O és una cascada? El gat puja els esglaons que duen a aquesta i quan arriba es posa a dues potes i es neteja la pols, sembla una persona. Sense vacil·lar travessa el mirall com si res i jo em quedo amb la boca oberta, no dubto ni un segon i corro cap al mirall, en el marc de plata hi ha unes inscripcions en una llengua estranya que no entenc i tres pedres precioses incrustades. Apropo una mà cap al mirall i descobreixo que el travessa com si no existís, llavors m'atreveixo a intentar entrar, tanco els ulls i faig una passa cap al davant, noto com travesso el mirall i trepitjo una superfície, quan torno a obrir els ulls em trobo amb una ciutat preciosa plena de gats que caminen a dues potes i porten vestits i barrets. Les cases estan pintades de tons càlids i tenen flors de diversos colors als balcons i les finestres; també hi ha restaurants i botigues de roba. Una mica més lluny puc veure una plaça amb bancs de fusta i una preciosa font d'aigua, sembla que estigui en un altre món perquè en aquesta ciutat és tardor i puc veure les fulles seques dels arbres a terra. Em frego els ulls per veure si és un somni, però no ho és, els gats segueixen allà i... Parlen?! Com és possible? I a més els puc entendre a la perfecció. Dues gates estan parlant d'una boda i més enllà hi

ha un gatet venent periòdics, la veritat semblen de la meva estatura, potser he encongit. A prop meu hi ha dos guàrdies amb llances custodiant l'entrada a la ciutat que és un gran arc de fusta que diu "Ciutat gat", quasi instintivament em dono la volta per comprovar si el mirall encara hi és, però per la meva sorpresa em trobo amb una cascada i en aquest moment m'adono que he fet molt més que encongir-me, M'HE TRANSFORMAT EN UN GAT. El meu pelatge és gris amb ratlles negres i porto la meva roba, per desgràcia les meves sabates han desaparegut, però suposo que ja no les necessito. Tot això sembla una broma de mal gust, però ja que estic aquí el mínim que puc fer és explorar la ciutat així que m'encamino cap a la porta, els guàrdies em miren amb desconfiança, però em deixen entrar.

Els gats del carrer em miren malament, pot ser per la meva roba perquè veig com unes gates es riuen de mi i assenyalen la meva samarreta d'ànecs. Veig una botiga de roba i decideixo entrar. Tota la roba que hi ha sembla treta d'una pel·lícula del segle XVIII, he d'admetre que els vestits són magnífics, però no tinc diners per comprar-ne cap, estic veient un preciós vestit blau cel quan de sobte sento uns crits i veig com tots els gats surten cap a la plaça així que decideixo seguir-los, a la plaça hi ha un gat negre rodejat de guàrdies que el protegeixen, segurament serà el líder perquè porta una corona i llavors comença a parlar:

- Benvolguts ciutadans, us he convocat aquí per reclutar un gat disposat a dur a terme una missió secreta, com bé sabeu Tempesta està ferit d'una pota i no podrà anar. – Tots els gats es van posar a murmurar i molts miraven a un gat blanc que jo coneixia molt bé, tenia una vena a la pota i semblava enfadat, de sobte les nostres mirades es van trobar.

- Aquesta és la humana que em va perseguir! Pensava que l'havia despistat! – va cridar Tempesta. Tots els gats es van girar a la vegada i vaig sentir milers d'ulls clavats en mi, els guàrdies es van apropar perillosament.

- Porteu-la al calabós! – va ordenar el gat negre i es va començar a allunyar.

- Espereu, si us plau! Jo et vaig salvar – vaig dir mirant a Tempesta.

- I? Ets una humana i no permetré que destrueixen el meu món. – Els guàrdies em van agafar i em van començar a arrossegar i de sobte vaig tenir una idea.

- Jo aniré a aquesta missió, em presento voluntària. – vaig exclamar i es va fer un silenci total, el gat negre es va donar la volta.

- Estàs segura? – Tempesta va protestar, però el gat el va fer callar.

- Si jo vaig a aquesta missió em deixaràs tornar a casa.

- Està bé, però hi haurà condicions, si algun gat mor tu també moriràs.

- Accepto – vaig dir sense pensar, era la meva única opció, el gat negre va somriure i em va indicar que seguís a uns guàrdies, abans de seguir-los vaig sentir com Tempesta li deia que jo no era de fiar i el líder li responia “No passa res, ella morirà, no és un gat”, em vaig donar la volta i vaig veure a Tempesta mirant-me malament, no semblava molt segur.

Els guàrdies em van guiar fins a un edifici i vam entrar. Dins em van indicar que entrés en una sala on hi havia dos gats, un era taronja i esvelt mentre que l'altre era gris fosc i tenia una cicatriu a l'ull, quan vaig entrar se'm van quedar mirant. A la sala hi havia una taula rodona i algunes cadires, també hi havia un mapa i estanteries plenes de llibres i armes. Al cap de poc temps, va entrar el gat negre i es va asseure a una cadira.

- Crec que encara no ens hem presentat, soc Bigotis i ells són Flama veloç i Cendra.
- Els gats em van fer un gest amb el cap – Seran els teus companys a la missió, partireu demà i heu de tornar en menys de sis dies.
- Sis dies?! Si el viatge fins a la cova són dos dies i mig – va protestar Cendra.
- Ho sé, però ella és una humana – va dir assenyalant-me – I com ja sabeu si es queda aquí més de sis nits es convertirà en un gat per sempre.
- Una humana? No sobreviurà – va observar Flama veloç.
- Pot ser, però ella vol tornar al seu món i això té un preu alt- va dir Bigotis.

- De què tracta la missió? – vaig preguntar.

- El portal per on vas entrar s'està quedant sense energia perquè les pedres han perdut quasi tota la seva màgia – va començar Bigotis- i jo em vaig recordar de les pedres del mirall – Un remeier té les pedres que necessitem per reemplaçar les anteriors, ell viu al bosc negre en una cova, la vostra missió és trobar-lo i demanar-li les pedres.

- I no li donarem res a canvi? – semblava massa fàcil.

- Ell és un gat i que recarreguem el portal és vital per ell també – va dir molt segur Bigotis. Els gats no van posar cap objecció i es van retirar i jo també ho vaig fer. Un guardià em va guiar fins a una habitació on passaria la nit, a l'habitació hi havia un mirall i un llit i em vaig apropar al mirall, com havia acabat així? Moriria en aquesta missió? No vaig pensar massa en això i em vaig adormir amb l'esperança que tot això fos un malson, però l'endemà al matí encara seguia en aquell món. Em van donar roba nova més còmoda i una daga, després em vaig reunir amb els meus companys que també tenien armes i Cendra portava una motxilla on em va dir que portava menjar. Vam partir a l'alba i vam caminar durant hores i hores fent parades només per menjar una mica i al capvespre ens vam aturar a un bosc.

- Dormirem a aquest arbre – va dir Flama veloç assenyalant un arbre molt gran.

- No crec que sigui segur, potser hi ha una serp – vaig dir preocupada.

- Serps? Quin bon acudit – va dir Cendra rient – En aquest món no hi ha animals excepte nosaltres i...

- No hi ha animals?! Per això el bosc estava tan silenciós... Però llavors perquè millor no dormim a terra?

- Perquè això és un bosc i als boscos hi ha gossos, ells van arribar del teu món i alguns es van quedar aquí, són els nostres enemics i encara que vam fer un pacte amb ells perquè no entressin a “Ciutat gat” aquí no ens protegeix ningú – va dir Flama veloç i dit això va pujar a l’arbre seguit de Cendra i encara que a mi em va costar pujar al final ho vaig aconseguir i tots tres ens vam adormir. Els dies següents vam seguir caminant i em vaig fer molt amiga de Cendra i Flama Veloç, ells potser eren els únics gats que confiaven en mi. Flama em va dir que els gats depenien del meu món per alimentar-se per la falta de vida (excepte les plantes) en el seu, amb això tot tenia més sentit i recarregar el portal sense dubte era de vital importància. A la tarda del tercer dia vam arribar al bosc negre i trobar la cova no va ser un problema, vam entrar-hi decidits, vam recórrer un gran passadís fins a arribar a una sala plena de plantes, llibres, pergamins, saquets i caixetes de fusta. Al centre hi havia un calder i una figura encaputxada l’estava remenant.

- Remeier, hem vingut des de molt lluny per demanar-li les tres pedres per al portal – va dir Flama Veloç. El remeier es va treure la caputxa i la seva cara va quedar al descobert, era un gos! Vam retrocedir i tots tres vam treure les armes.

- Baixeu les armes, no us faré mal, soc un gos pacífic, però no us donaré les pedres, seguiu sent els meus enemics.

- Però les necessitem – vaig protestar.

- He dit que no, i si no marxeu ara mateix em veuré obligat a fer-vos mal.

- Però no deies que... – Cendra em va agafar de la pota i em va arrossegar fora, vaig protestar, però no va servir de res. Flama em va explicar que un gos podia ser letal quan volia i de res serveix fer-lo enfadar. Vam acampar a prop de la cova i vam quedar que demà pensaríem un pla, però jo sabia que si no tornaven demà mai tornaria a ser humana i a més potser ni podria tornar a casa, els gats morien de fam sense la connexió amb el meu món i jo no ho podria suportar, “Sols és un gos” em vaig dir abans de tornar a la cova i escapolir-me a dins. El gos estava dormint profundament en un racó i jo vaig començar a registrar-ho tot i al cap d’un moment vaig trobar les pedres dins d’una caixa, però quan vaig sortir vaig trepitjar sense voler unes herbes seques i el gos es va despertar, primer em va mirar i quan va veure la caixa vaig veure com els seus ulls estaven plens de fúria, sense pensar vaig sortir a correu sentint com el gos em perseguia, quan ja pensava que l’havia despistat vaig veure com més endavant hi havia un precipici i no podia tornar enrere perquè estava el gos, vaig retrocedir lentament fins que el terra es va acabar. El gos

estava avançant cap a mi, però en comptes d'atacar-me va saltar i les roques de la vora del precipici es van desprendre i vaig caure, ja creia que tot estava perdut i que mai tornaria a casa quan una pota em va agafar i em va pujar, vaig allunyar-me de la vora i llavors els meus ulls es van trobar amb els del meu salvador, que era Tempesta la qual cosa em va sorprendre molt.

- Tempesta? Per què m'has salvat? Pensava que creies que no era de fiar...

- Vaig seguir-te, i tu has arriscat la teva vida per nosaltres, potser abans no confiava en tu, però això és passat. Estic en deute amb tu.

- Soc jo la que està en deute amb tu, m'has salvat la vida – dit això vam anar a despertar als altres, ja que havíem de tornar de seguida. Ens vam posar en marxa i encara que el camí de tornada se'ns va fer més fàcil quan vam arribar era la nit del dia sisè, però alguna cosa no estava bé, la bonica ciutat ara estava en flames i el cel estava cobert per una espessa capa de fum, s'escoltaven espases i gats plorant o cridant, de sobte Bigotis va venir corrents molt esverat.

- Encara sort que esteu aquí. Teniu les pedres? – vaig assentir i li vaig donar la caixa – Perfecte seguieu-me – vam seguir a Bigotis fins a un edifici i vam entrar.

- Què ha passat? – va preguntar Cendra.

- Els gossos han envaït la ciutat.

- Què?! – vam dir tots quatre alhora i llavors Tempesta va parlar - I a sobre vas enviar la meitat dels soldats a vigilar la frontera, i els gossos van aprofitar.

- Bigotis t'has equivocat de sala, és la del costat... – va començar a dir Flama veloç i no va poder acabar perquè un grup de gossos ens va envoltar.

- Massa tard, gràcies per les pedres – va dir Bigotis i de sobte tot va cobrar sentit, ell ens havia traït, i per això va allunyar els soldats de la ciutat.

- Per què ho has fet? – va preguntar Tempesta furiós.

- Perquè sempre he volgut ser el rei d'aquest món i ells faran això possible, vosaltres sou dèbils – va escopir Bigotis i va somriure maliciosament.

Va ser com si tots quatre ens poséssim d'acord i vam atacar els guàrdies, Tempesta es va llançar sobre Bigotis i li va treure la caixa i me la va tirar.

- Ràpid humana, posa-les als forats de la sala del costat – vaig córrer a la sala amb la caixa i vaig posar les pedres als forats d'una taula de pedra, les pedres es van il·luminar i vaig córrer a fora per tornar al meu món. El cel començava a aclarir-se i faltava poc per a l'alba, però em vaig aturar en veure a Bigotis a sobre de Tempesta amb la garra preparada per matar-lo.

- Humana, torna ràpid jo estaré bé – Em va dir Tempesta quan va veure el que pretenia fer, però no li vaig fer cas i em vaig llançar contra Bigotis i d'una urpada li vaig esberlar el coll i quan vaig alçar la vista vaig veure les primeres llums del nou dia, vaig córrer tan ràpid com vaig poder cap a la cascada, però no vaig arribar a temps i quan vaig traspasar el portal seguia sent un gat. Mai més podria comunicar-me amb els meus pares. Hi havia d'haver una solució, això no podia acabar així. Alguns gats van traspasar el portal i es van posar al meu voltant, però jo només pensava en tot el que havia perdut, el meu cor em feia tant mal que pensava que em moriria.

- No, no pot ser... – vaig dir mentre notava com les llàgrimes estaven a punt de sortir-me, Tempesta se'm va apropar per consolar-me, però vaig sortint corrents cap a casa meva. La meva mare estava al menjador com vaig veure des d'una finestra, estava plorant, vaig esgarrapar la finestra perquè em veiés, quan em va veure es va aixecar i esperançada vaig pensar que potser ella em veia en la meva forma humana. Va obrir la finestra i em va acaronar el cap llavors jo li vaig dir “Mare soc jo, la teva filla” però ella solament va escoltar un miol.

- Que bonic gatet, a la meva filla li agraden els gats...